

2. Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował jakościowe i ilościowe elementy wymogu prawa wspólnotowego „używania w działalności handlowej” zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. Stwierdził on po pierwsze, że wymóg ten należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on jakiegokolwiek używanie o charakterze handlowym niemierzące się w sferze prywatnej, stwierdzając w szczególności, że inaczej niż w odniesieniu do znaków towarowych nie jest wymagane rzeczywiste używanie podnoszonego prawa, o którym mowa w art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia. W tym kontekście dopuścił on możliwość uznania bezpłatnych dostaw za używanie w działalności handlowej oraz za używanie w ramach innej funkcji (używanie raczej jako znaku towarowego niż jako nazwy pochodzenia). Po drugie, zaskarżone orzeczenie w sposób błędny dopuszcza możliwość wzięcia pod uwagę używania, które miało miejsce po zgłoszeniu przeciwstawianego znaku towarowego, pomijając w ten sposób fakt, że aby wcześniejsze prawo mogło stanowić podstawę sprzeciwu zgodnie z art. 8 wszelkie przesłanki tej podstawy muszą być spełnione w chwili dokonywania zgłoszenia, wobec którego wniesiono sprzeciw. Po trzecie, Sąd błędnie zinterpretował art. 8 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia, stwierdzając, że można wziąć pod uwagę także takie używanie, które miało miejsce w innych państwach niż państwo, w którym istnieje podnoszone prawo, o którym mowa w art. 8 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia, jako odstępstwo od zasady terytorialności.
3. Sąd Pierwszej Instancji dokonał także błędnej interpretacji wymogu „znaczenia większego niż lokalne”. Zasadniczo uznał on, że wymóg ten jest spełniony, jeśli podnoszone prawo, o którym mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, ma swoje źródło w państwie trzecim a jego zakres został rozszerzony na dwa państwa członkowskie Unii Europejskiej. Nie zbadał on natomiast, czy sporne prawo uzyskało znaczenie większe niż lokalne w tych dwóch państwach członkowskich, w odniesieniu do których jest ono podnoszone, otwierając w ten sposób możliwość uzyskania praw, o których mowa w art. 8 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia, poza Unią Europejską.
4. Drugą podstawą odwołania jest naruszenie art. 8 ust. 4 lit. b) w związku z art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94. Przesłanką art. 8 ust. 4 lit. b) tego rozporządzenia jest to, że prawo przyznane w państwie członkowskim musi upoważniać Budvar do zakazania używania przeciwstawianego znaku towarowego. Izba Odwoławcza ustaliła, na podstawie dowodów przedłożonych przez strony i stosując utrwaloną zasadę, zgodnie z którą ciężar dowodu w prowadzonych w ramach OHIM postępowaniach w sprawie sprzeciwu spoczywa na zgłaszającym sprzeciw, że Budvar nie udowodniła, iż na podstawie prawa krajowego obowiązującego czy to we Francji czy w Austrii posiadała prawo zakazu używania znaku towarowego „BUD”. Sąd Pierwszej Instancji stwierdził jednak wbrew normom zawartym w art. 74 ust. 1 i art. 8 ust. 4 lit. b) wspomnianego rozporządzenia, że OHIM powinien, poza argumentami stron przeanalizować także ex officio prawo i okoliczności prawne stano-

wiące uzasadnienie podnoszonych praw, o których mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia, a nie oddalić sprzeciw z powodu braku dowodów na istnienie podnoszonych przez Budvar praw.

5. Podsumowując, zaskarżony wyrok Sądu Pierwszej Instancji dokonał takiej wykładni art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, którą trudno jest pogodzić z brzmieniem tego przepisu i której nie da się pogodzić z celem rozporządzenia nr 40/94 polegającym na utworzeniu, w ramach zamiaru promowania wewnątrzspółnotowej wymiany handlowej, dobrze funkcjonującego, jednolitego dla całej Wspólnoty prawa znaków towarowych.
6. Każde z tych naruszeń prawa, których dopuścił się Sąd Pierwszej Instancji, doprowadziło do stwierdzenia nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej, a zatem każde z nich oddzielnie stanowi powód uchylecia zaskarżonego wyroku.

(<sup>1</sup>) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. 1994, L 11, s. 1).

## Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-100/09)

(2009/C 113/50)

Język postępowania: czeski

### Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: L. Jelínek i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

### Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Komisji 2007/14/WE z dnia 8 marca 2007 r. ustanawiającej szczegółowe zasady wdrożenia niektórych przepisów dyrektywy 2004/109/WE w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym (<sup>1</sup>), a w każdym razie nie powiadamiając o tych środkach Komisji, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 24 tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

### Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 8 marca 2008 r.

(<sup>1</sup>) Dz.U. 2007 L 69, s. 27.